

PANEBOŽE, pomyslela si Mae. Toto je nebo.

Areál bol obrovský a neusporiadaný, divoký ako farby Tichého oceánu, a napriek tomu bol každý najmenší detail starostlivo zvažovaný a opracovaný tými najzručnejšími rukami. Na pozemku, kde bola kedysi lodenica, potom kino pre autá, neskôr blší trh a napokon ruiny určené na demoláciu, sa teraz nachádzali príjemné zelené vŕšky a fontána od architekta Calatravu. A priestor pre pikniky so stolmi usporiadanými do sústredných kruhov. A tenisové kurty, hĺna a tráva. A volejbalové ihrisko, kde pobehovali, pišťali a ako voda sa vlnili drobné detičky materskej škôlky spoločnosti. Uprostred toho všetkého bolo tiež pracovisko, stošesťdesiat hektárov leštenej ocele a skla v stredu najvplyvnejšej spoločnosti na svete. Obloha nad tým všetkým bola modrá a bez jediného mráčika.

Mae kráčala medzi tým všetkým. Prechádzala od parkoviska k hlavnej hale a snažila sa pôsobiť, akoby sem patrila. Chodník sa vinul medzi pomarančovníkmi a citrónovníkmi a jeho pokojné červené dlažobné kamene miestami vystriedali kachličky s nalieha-

vými inšpiratívnymi odkazmi. Na jednom bolo laserom do kameňa vyryté: „Snívaj“. Iný nabádal: „Zúčastňuj sa“. Boli ich tucty: „Nájd si spoločenstvo.“ „Inovuj.“ „Predstavuj si.“ Takmer stúpila na ruku mladíkovi v sivej kombinéze, ktorý kládol novú kachličku s nápisom: „Dýchaj“.

Jeden slnečný pondelok v júni Mae zastala pred hlavným vchodom pod logom vyrytým do skla nad ním. Hoci spoločnosť nemala ani šesť rokov, jej meno a logo – kruh obklopujúci spletenú mriežku s malým ‚k‘ pre slovo Kruh v strede – bolo už najznámejšie na svete. V hlavnom areáli bolo vyše desaťtisíc zamestnancov, ale Kruh mal kancelárie po celej zemeguli a každý týždeň si najímal stovky nadaných mladých mozgov. Štyri roky po sebe ho zvolili za najobdivovanejšiu spoločnosť na svete.

Keby nebolo Annie, Mae by ani nenapadlo, že by mala šancu pracovať na takomto mieste. Annie bola o dva roky staršia, tri semestre bývali v tej istej izbe na univerzite, v škaredej budove, v ktorej sa dalo bývať len vďaka ich neobyčajnému putu. Boli niečo ako priateľky, niečo ako sestry alebo sesternice a priali si, aby boli súrodencami a nikdy nemali dôvod sa rozísť. V priebehu prvého spoločného bývania si Mae raz za súmraku zlomila čelusť potom, ako počas štátnic odpadla, vyhladovaná a zasiahnutá chrípkou. Annie jej kázala ostať v posteli, ale ona išla do kaviarne na trochu kofeínu a zobudila sa na chodníku pod stromom. Annie ju vzala do nemocnice a počkala, kým jej čelusť zadrôtovali. Potom ostala s ňou. Po celú noc pri nej spala na drevenej stoličke a potom ju doma celé dni krmila slamkou. Prekypovala srdnatým prepojením oddanosti a schopnosti, ktoré Mae nepozorovala u nikoho zhruba v jej veku, a Mae bola odvtedy taká lojálna, akoby si to o sebe nikdy nemyslela.

Zatiaľ čo Mae bola ešte stále v Carletone a prestupovala z jedného diplomového predmetu na iný, od dejín umenia cez marketing až po psychológiu (získala titul z psychológie bez veľkých plánov na postup v odbore), Annie vyštudovala, získala titul MBA na Stanforde a chceli ju získať všade. Predovšetkým však v Kruhu a tu skončila už pár dní po promovaní. Annie žartovala, že teraz má

nejaký patetický titul – Riaditeľka zabezpečovania budúcnosti – a naliehala na Mae, aby tam aj ona požiadala o prijatie. Mae tak urobila a hoci Annie trvala na tom, že vôbec neľahala za nitky, Mae si bola istá, že ťahala, a bola jej za to nesmierne vďačná. Milión ľudí, miliarda by chcela byť tam, kde sa v tejto chvíli nachádzala Mae. Vstupovala do átria vysokého desať metrov a presvetleného kalifornským slnkom hneď v prvý deň, keď začala robiť pre jedinú spoločnosť, na ktorej vôbec záleží.

Potlačila ťažké dvere. Predná hala bola dlhá ako promenáda a vysoká ako katedrála. Nad ňou boli všade kancelárie, tri poschodia vysoko po oboch stranách, každá stena zhotovená zo skla. Na chvíľu pocítila závrat, pozrela sa nadol a na panensky čistej lesklej podlahe zbadala odraz vlastnej tváre, ktorá vyzerala vyľakane. Pery skrútila do úsmevu a za sebou pocítila, že je tu niekto prítomný.

„Ty musíš byť Mae.“

Mae sa otočila a zbadala nádhernú mladú hlavu, ako sa vznáša nad šarlátovou šatkou a bielou hodvábnou blúzkou.

„Ja som Renata,“ predstavila sa.

„Ahoj, Renata. Hľadám...“

„Annie. Ja viem. Už je na ceste.“ Z Renatinho ucha sa ozval zvuk, taká digitálna kvapôčka. Renata sa pozerala na Mae, ale videla niečo iné. Mae predpokladala, že je to sietnicové rozhranie. Ďalšia inovácia, ktorá sa zrodila tu.

„Je v Divokom západe,“ vyhlásila Renata a znovu zaostrila pohľad na Mae, „ale čoskoro tu bude.“

Mae sa usmiala. „Dúfam, že má trochu tvrdých suchárov a silného koňa.“

Renata sa zdvorilo usmiala, ale nezasmiala sa. Mae poznala zvyk spoločnosti nazvať každú časť areálu po nejakej historickej ére. Bol to spôsob, ako z obrovského priestoru urobiť niečo menej neosobné, menej korporatívne. Bolo to oveľa lepšie ako Budova 3B-Východ, v ktorej Mae naposledy pracovala. Jej posledný deň v energetickom podniku rodného mesta sa odohral len pred tromi týždňami – boli ohromení, keď dala výpoveď. Ale už teraz sa jej to

zdalo ako nemožné, ako veľa zo svojho života tam premárnila. *Nech ide ten gulag so všetkým ostatným dočerta*, pomyslela si Mae.

Renata ešte stále dostávala signály zo svojho slúchadla v uchu. „Ach, počkaj, teraz vraví, že tam ešte stále musí trčať,“ ozvala sa. Renata pozrela na Mae so žiarivým úsmevom. „Prečo ťa nezavediem k tvojmu stolu? Vraví, že sa tam s tebou asi o hodinu stretne.“

Mae ostala vzrušená pri slovách *tvoj stôla* okamžite si pomyslela na svojho otca. Bol taký hrdý. *Taký hrdý*, povedal jej do odkazovača, odkaz musel nechať asi o štvrtej ráno. Pozrela si ho, keď vstala. *Taký veľmi hrdý*, povedal, až sa išiel popučiť. Mae bola dva roky po vysokej a tu bola zárobkovo činná v Kruhu s vlastným zdravotným poistením, vlastným bytom v meste a nebola nijaká príťaž pre rodičov, ktorí majú plno vlastných starostí.

Mae nasledovala Renatu von z átria. Na trávniku pod fľakatým svetlom sedel na umelom kopčeku jeden párik, držal akýsi priesvitný tablet a hovoril veľmi nahlas.

„Budeš v Renesancii, hentam,“ oznámila jej Renata a ukázala na opačný koniec trávniku, k budove zo skla a zoxidovanej medi. „Tu sa nachádzajú všetci ľudia z oddelenia Skúseností zákazníkov. Už si to tu niekedy navštívila?“

Mae prikývla. „Áno. Párkrát, ale túto budovu nie.“

„Takže si videla bazén, športovú zónu.“ Renata mávla rukou smerom k modrému štvoruholníku a k hranatej budove, k telocvični, ktorá sa týčila za ním. „A hentam je miestnosť na cvičenie jogy, kondičný tréning, crossfit, pilates, masáže, stacionárne bicykle. Vraj cvičíš na stacionárnom bicykli? Za tým sú kurty pre hru bocce podobnú petang a nové vybavenie pre lanobal, hru s lopťou pripevnenou o tyč lanom. Kaviarnička je hneď za trávnikom...“ Renata ukázala na bujne sa vlniacu trávu, kde sedelo pár mladých ľudí. Boli oblečení ako profesionáli, roztrúsili sa všade po tráve, ako keby sa opalovali na slnku. „A sme tu.“

Zastali pred Renesanciou, ďalšou budovou s trinásťmetrovým átriom, a nad nimi sa pomaly otáčala Calderova kinetická socha.

„Áá, ja zbožňujem Caldera,“ vyhlásila Mae.

Renata sa usmiala. „Viem, že áno.“ Pozreli sa dohoro na sochu naraz. „Táto zvykla visieť vo francúzskom parlamente. Niečo podobné.“

Vietor, ktorý za nimi vnikol do átria, potom roztočil pohyblivú sochu tak, že jedno rameno ukázalo na Mae, ako keby ju osobne vítalo. Renata ju chytila za lakeť. „Pripravená? Tadiaľto hore.“

Vošli do výťahu zo skla, ladeného jemne do oranžova. Svetlá zablikali a Mae zbadala, že sa jej meno zjavilo na stenách spolu s fotkou z jej stredoškolskej ročenky. VITAJ, MAE HOLLANDOVÁ. Mae sa vydral z hrdla zvuk podobný vzdychu. Nevidela tú fotku celé roky a bola rada, že sa stratila. Toto musela byť Annina práca, takto ju tou fotkou znovu napadnúť. Ten obrázok bola naozaj Mae – jej široké ústa, tenké pery, olivová pokožka, čierne vlasy, ale na tejto fotke jej ešte viac ako v súčasnosti vyčnievajúce líčne kosti dodávali prísny výzor, hnedé oči sa neusmievali, boli len malé a chladné, pripravené na vojnu. Od vzniku tejto fotky – mala vtedy osemnásť, bola nahnevaná a neistá – Mae nabrala toľko potrebné kilá, tvár sa jej zjemnila a zjavili sa krivky, také, ktoré pýtali pozornosť mužov najrôznejšieho veku a motívov. Už od strednej školy sa snažila byť otvorenejšia, chápavejšia, a keď ju videla tu, tento dokument éry dávno minulej, počas ktorej počítala s tým najhorším na svete, poriadne ju to vyviedlo z miery. A keď to už viac nemohla vydržať, fotka zmizla.

„Uhm, všetko je na senzory,“ vysvetlila Renata. „Výťah si prečíta tvoje osobné doklady a potom ťa pozdraví. Tú fotku nám dala Annie. Vy musíte byť strašne dobré kamošky, ak má tvoje fotky zo strednej školy. Aj tak, dúfam, že ti to neprekáža. Robíme to pre návštevníkov, väčšinou. Obyčajne sú ohromení.“

Zatiaľ čo výťah stúpал, na každej jeho stene sa zjavili propagované aktivity dňa, obrázky a text sa premiestňovali z jedného panelu na druhý. S každým oznámením tam bolo video, fotky, animácia, hudba. Na poludnie bude premietanie *Koyaanisqatsi*, o jednej ukážka vlastnej masáže, o tretej posilňovanie jadra tímu. Nejaký kongresman, o ktorom Mae nepočula, mladý, ale so striebornými vlasmi, usporiada verejnú diskusiu o šesť tridsať. Na dve-